

Desetina lidí myslí samostatně, je důležitá pro budoucnost, ale je nálepkována a ostrakizována. Zbytek jde s proudem

 radiouniversum.cz/paulus-daniel-3d-desetina-lidi-mysli-samostatne-je-dulezita-pro-budoucnost-ale-je-nalepkovana-a-ostrakizovana-zbytek-jde-s-proudem

Daniel Paulus Díl 3/3

Text 4.10.2024 42 min Přehrát

#Víra #Zdraví

„Vypnout telefon, vypnout televizi, a trávit chvíli, čas v nějakém přirozeném prostředí. To je úplně základní krok,“ radí Daniel Paulus těm, kdo chtějí získat kontrolu nad svou myslí. V předchozí části rozhovoru jsme se zabývali úskalími duchovního hledačství a nástrahami moderní doby, jak rozlišit autentické učení od manipulace, a jak se vyvarovat slepému následování falešných proroků. Náš host představil jógu jako komplexní systém pro rozvoj vědomí, a zdůraznil význam trpělivosti a pravidelné praxe. A kdo opravdu hledá, tak cestu najde všude...nepotřebuje k ní ani kulisy, ani kimono, ani dojo – stačí začít docela obyčejně – pohledem do korun stromů, nebo plamenů ohně.

Martina: Pokud se člověk rozhodne na sobě začít pracovat, a vydat se na cestu sebepoznání, a také řekněme pozitivní sebe změny, tak jaké další vlastnosti by měl v sobě cíleně pěstovat? Je nějaký takový soubor schopností, vlastností, které mu pomohou katapultovat se k dobrému vývoji?

Daniel Paulus: Těžko zobecňovat, protože každá úroveň má své pozitivní a negativní aspekty. Je to jako s jungiánskými archetypy. Třeba archetyp matky znamená pozitivní vyživení, starost, lásku, a když je negativní, tak pro nás může znamenat velmi negativní věci. To, co určitě potřebujeme, je odvaha, nějaký vnitřní kompas, nějaké hodnoty, kterých se držím, být v souladu s těmito hodnotami, a hledat svůj smysl, důvod života, proč tady jsem, a jestli naplňuji

svůj smysl. Potom jsou to obecné věci, jako je pokora, odvaha věci měnit, mít dostatek síly a energie nejenom je studovat, ale opravdu je dělat, protože bez praxe, bez aktivity v životě, je to zase jenom nějaké sbírání intelektuálních chytrostí, a když to potom nepraktikují, tak to stejně nedává smysl.

Martina: Já jsem si přečetla jeden váš rozhovor, a tam jste pojmenovával jednotlivé směry, kterým se věnujete. A řekl jste: „Cílem ayurvédy je dosažení, a udržení fyzického a mentálního zdraví. Cíl jógy je poznání sama sebe a světa. A cíl tantry je práce s mocí a schopnostmi. Moc – tantra bez moudrosti, jóga – je nebezpečná, a moudrost bez moci věci měnit a dosahovat, je neúčinná“. To se mi moc líbí, ale když to takto podtrhnu a sečtu, tak vidím opravdu moře práce. Asi nelze doufat, že se člověk někam propracuje v duchovním stoupání – doufejme, že stoupání – bez práce. Nejde to tak jenom samo, mimochodem, že si řekne: „Chci být dobrý člověk. Nechci dělat zlé věci. Chci hezky myslet. Chci mít pozitivní myšlenky. Chci chodit do přírody, a nikomu neubližovat.“ Spousta lidí by asi po tomto toužila, a já se ptám, jestli to jde bez práce?

Daniel Paulus: Podle toho, co si představíme pod slovem „práce“, protože i jóga má několik základních větví, podle toho, jaké máme naladění. Každý člověk je trochu jiný. Někdo může jít cestou, že pro něj je poznání skrze myšlení, skrze poznání moudrosti, skrze studium sebe, nebo skrze meditaci, a studium osvícených textů, a on to potom aplikuje ve svém životě.

Nebo je to cesta skrze náboženskou větev, nějaké odevzdání všech svých činů, myšlenek, aktivit nějakému vyššímu principu, který nás přesahuje. Nebo je to služba společnosti, nějaká nezištná služba, kterou nedělám kvůli tomu, abych nasytil své ego. Nebo to může být to, že se snažím žít každou vteřinu svého života naprosto vědomě, že nechci odcházet ve svých myšlenkách do budoucnosti, nebo do minulosti, ale všechno s plnou pozorností prožívám. A to je také

praxe, to je také práce. Nemusí to být vždycky práce v tom slova smyslu, že budu sedět v meditaci. Tak to není. Možností, jak rozvíjet sám sebe, své vědomí, svou osobnost, svůj charakter, je mnoho.

Určitě jsou tady nějaké ideály, tak jak to nazýval Platón, to je svět těch idejí, že chceme směřovat ke stoprocentnímu rozšíření vědomí, že se chci stát osvíceným člověkem. Určitě stojí za to usilovat o to být lepší, ale neměl bych se nechat odradit tím, že třeba udělám jenom jeden malý krok, že se mi povede být o krůček lepší, než jsem byl včera. To je úplně dostatečné. Každá maličkost, kterou ve svém životě zlepším, mě posouvá na cestě. A stejně tak i v meditaci – ani minuta nepřichází nazmar, všechno se sčítá. Všechno. Jak jsme se bavili na začátku o přirovnání, že plním sklenici kapkami vody, tak stejně tak je to i s mou prací: Každá kapka se počítá, každá přispívá k naplnění sklenice mého plného potenciálu. A že se to někomu podaří naplnit z poloviny, a někomu ze tří čtvrtin, někdo jenom udělá první dvě, tři kapky, to je také v pořádku – každý jsme někde jinde. Tedy nenechat se odradit. Každý krok stojí za to, každá minuta sebepoznání je prospěšná.

Smysly můžeme vnímat z objektivní reality jen nepatrný kousek, a na základě toho usuzujeme na celek. Ale člověk si může vědomí rozšířit a vnímat z celku víc.

Martina: Každá minuta sebepoznání je prospěšná. Pravděpodobně to platí nejenom pro osobní, ale i pro kolektivní vědomí, protože člověk je jeho součástí, a nikdo není ostrov. Proto je možná dobré, když se člověk na tuto cestu vydává, si uvědomit, v jakém bodě se vynachází, a to nejen jako osobnost, ale také jako součást společnosti. Když se podívám na nás, jako na civilizaci, kde jsme podle vás udělali největší chyby? Proč jsme se v mnohém dostali na takovéto scestí naplněné hledáním, a plahočením se za materií?

Daniel Paulus: My tomu říkáme ignorace, nevědomost, nebo májá, iluze. Iluze toho, že nevidíme ten celek, že vidíme nějakou úzkou výseč, vidíme strašně maličko. Já to můžu připodobnit třeba na tom, co jsou schopny naše smysly vnímat z objektivní reality, která je

kolem nás. Když si vezmu třeba naše oči, tak to celé elektromagnetické spektrum, nebo když rozložím paprsek světla na celé spektrum, tak naše oči jsou schopny vnímat asi jednu padesátitisícinu. A náš mozek k tomu ještě vezme naší předchozí zkušenosti, to, jestli je to pro nás užitečné, a ještě to podělí, a dá nám další jednu čtyřiceti, padesátitisícinu. My z celého světa, z objektivní reality, vnímáme úplně nepatrný vzoreček, strašně maličko, a na základě toho usuzujeme na celek. Ale člověk si může tuto schopnost rozšířit a vnímat trošku víc z celku, jako kdyby viděl z většího nadhledu, a víc „puzzlí“ se mu skládá dohromady, a tvoří se trošku komplexnější obraz. A to jsou lidé, kteří právě jdou cestou sebepoznání, seberozvoje.

Nikdo není dokonalý. To, že někdo dosáhne nějakého vhledu, nebo mystického prožitku, z něj nedělá dobrého člověka, ale dává mu to možnost vidět věci z nějakého většího kontextu. Těchto lidí, kteří o toto usilují, není zase tolik. Je to vždy, řekněme, do 10 procent společnosti, a 90 procent společnosti je konformní, a jde s proudem. Deset procent lidí, nebo do 10 procent lidí nikdy nepůjde s žádným proudem, a těchto 10 procent lidí je obrovsky důležitých pro budoucnost lidstva, protože oni přemýšlí jinak než všichni ostatní. A chyba, kterou my teď děláme, je to, že těch 10 procent lidí ostrakizujeme, ukazujeme na ně, nazýváme je různými nálepkami. To je chyba, kterou děláme, protože si tím zavíráme možnost dalšího rozvoje, potlačujeme to, co je to unikátní, to, co je jiné, a co nás může posunout v rozvoji. A to je to, co se teď děje ve světě – potlačování jinakosti.

Martina: Nosí se proud.

Daniel Paulus: Ano, nosí se proud. A to je vždycky tak, že to, co je v proudu, je velmi často chybné, a většinou mají pravdu lidé, kteří jsou na okraji, ale to se ukazuje až s odstupem času.

Martina: Danieli Paulusi, myslím, že ještě velkého omylu se dopouštíme tím, že když se třeba někdo, řekněme, začne věnovat józe, bojovým sportům, a bůh ví čemu všemu, tak má pocit – jak jsem tady několikrát řekla – slova „práce“, nebo „studium“, že k tomu dochází až v okamžiku, kdy si koupí draze zakoupené jógové kalhoty a triko, a lehne si na podložku, a najednou je jakoby ve vzdělávacím procesu. Prostě se vyzenuje, a v tu chvíli se učí, a vůbec nevnímá, že učit se může opravdu – a měl by – každou minutou vědomého života.

Vy třeba sám – mluvím o tom, protože zdůrazňujete, že se můžeme nesmírně mnoho naučit od starých lidí – říkáte: „Na místo toho, abychom se od nich učili jejich zkušenosti, které nenabudeš jinak žádným studiem, žádnou umělou inteligencí, ale jen životem, tak děláme, jako by tito lidé byli nadbyteční, a že akorát čerpají peníze ze systému, a měli bychom je házet ze skály“. Řekněte mi, co se to stalo, že se nám toto předávání zkušeností poměrně razantně přerušilo? Mladistvá revolta je jedna věc, ale tady se místy hraje možná o elementární lidskost.

Daniel Paulus: Není to progresivní, protože teď se nosí, že změna je smyslem života, ať je to změna klidně k negativnímu, a odtržení se od jakékoliv tradice, od rituálů, od kořenů, ať národních, nebo civilizačních, a tato unifikace vede k tomu, že se nestáváme unikátními, ale stáváme se unifikáty. Takže jsme potom zahrnuti do davu, a s davem se pracuje lépe, lépe se ovládá. Je tady problém s tím, že my jsme vyřadili možná už třetí a čtvrtou fázi života, jak o ní mluví Carl Gustav Jung, nebo i třeba hinduismus má fáze života.

My jsme poslední dvě ze čtyř, nebo minimálně tu poslední, vyřadili ze společenského života, protože tam už není rychlost, dravost. Tito lidé nepřinášejí nic progresivního, ale vždy to byli lidé, kteří právě začali předávat své zkušenosti, svou moudrost, mladší generaci. Oni udržovali tradici, udržovali rituály, spojení s něčím, co nás přesahuje, ale i spojení s předchozími zkušenostmi, třeba i negativními, a předávali je dál, abychom se vyvarovali těch věcí, kterými si museli

projít. Jenom tedy velmi nevědomá civilizace, a nevidomí lidé, říkají, že se musíme všechno naučit z našich vlastních chyb. Já myslím, že jsme docela dost inteligentní na to, abychom byli schopní poučit se z chyb jiných lidí, a jiných civilizací.

Martina: Vy ještě o starých lidech říkáte: „Přitom jsou to oni, kteří mohou zabrzdit hrůzy, které se kolem nás dějí. Ty progresivistické nesmysly, ke kterým je zneužívána mladá generace, která nemá ty zkušenosti“. Řekněte mi, jak by tento vývoj, který se v dané chvíli jeví už jako samospád, mohli staří lidé zabrzdit?

Daniel Paulus: Tím, že je přizveme do společenského života, a tím, že je přizveme zpátky do rodin, kde jsme je odstranili jako nějaké krabičky nepotřebných. Tím, že to budou ti moudří, kteří budou, řekněme, i v politickém životě, a že tam nenecháme vystoupat psychopaty, ale necháme lidi, kteří mají za sebou zkušenost, moudrost, dobrý život, aby vystupovali, a necháme je diskutovat.

Ale my to v tuto chvíli neděláme, ani v rodinách. My vlastně rušíme i koncept tradiční rodiny, a říkáme, že je to něco nadbytečného, a nejenže odtrháváme generace od sebe, ale odtrháváme najednou i vztahy v základních rodinách, kdy říkáme, že manželství, normální vztah k dětem, a podobně, jsou přežitky. A tam se potom nemají jak předávat zkušenosti, takže nemáme pozitivní vzory, které nám vytváří vztah s archetypem, vzorem, který tady je po tisíce, a milióny let.

Smyslem současného systému je co nejvíce sebrat, co nejvíce rozdělovat, co nejvíce lidí učinit závislých na státu, nebo na nadřazeném systému, protože pak lidé budou poslušní

Martina: Mladý člověk má v sobě vervu, má v sobě touhy, chtění, což je přirozené, a k mládí to patří, a pochopitelně nemá zkušenost, což je také přirozené. Ale marná sláva, tím je také často manipulovatelnější, a mnohem náchylnější k tomu, aby přitakával. „Má pravdu, předsedo. Má pravdu předsedo“ – každou chvíli

někomu jinému. Proto si myslím, že také mnohé strany chtějí, pokud možno co nejvíc snížit voličský věk, protože mít voliče už od 16 let musí být snem mnohých progresivistických stran.

Vy říkáte, že aktivisté třeba typu Greta Thunbergová, jsou zmanipulovaní, jsou ve vleku, a na nitkách jakýchsi loutkovodičů, jejichž cílem je hlavně přerozdělit peníze tak, aby bohatší byli ještě bohatší, a chudší aby byli ještě chudší. Řekněte mi, máte vhled, kdo jsou tito manipulátoři? Kde je člověk může ve svém životě, v okolí, nebo ve společnosti, hledat?

Daniel Paulus: Úplně nejvýš, v nejvyšších pozicích. Bohužel. Tento systém, zdá se, vynáší typy těchto lidí hodně vysoko, a oni nemají svědomí, nemají skrupule, a jsou ochotni udělat cokoliv, a omluvit si to, a mnoho z nich tomu třeba i věří. Člověk, který je v mainstreamu, je v průměrnosti, takže potom nemá moc volbu.

Jak to rozpoznat? Dívat se kolem sebe, sbírat si informace, dívat se na i jiná média, než jsou mainstreamová, mluvit s přáteli, a zajímat se o to, co se děje na jiných koncích země. Není to úplně jednoduché, protože potlačování svobod a potlačování informací, a tlačení jednoho správného narativu, je opravdu čím dál silnější. Ale jsou cesty. Ještě existují relativně svobodná média, informace, ke kterým se mohu dostat.

A zase, na to abych vůbec byl ochoten si něco takového připustit, potřebuji mít určitou úroveň sebeuvědomění, dostatečnou odvahu, že mohu stát sám za sebe, a ne doufat v to, že se o mě postará někdo jiný. Což je smyslem současného systému – co nejvíce sebrat, co nejvíce rozdělovat, co nejvíce lidí učinit závislých na státu, nebo nějakém nadřazeném systému, a tím pádem potom tito lidé samozřejmě nebudou proti tomuto systému vystupovat, nebo se proti němu vyjadřovat, protože by riskovali, že o svůj základ přijdou.

Martina: Vy jste odešli se ženou a třemi dětmi do Kostariky, šli jste tam za něčím, a odešli jste od něčeho. Zmínil jste, že Kostarika je dvacet let technologicky zpátky, tak se možná dá lépe posoudit s touto dvojí zkušeností, co znamená věta: „Svět je ještě v pořádku.“ Co na Kostarice nacházíte z toho, co Západ opustil, a co vám přijde, že to byl svět, který je ještě v pořádku?

Daniel Paulus: Žít v přirozenosti, v kontaktu se svým okolím, s přírodou, se sousedy, s komunitou. To je tady velmi silné. Rodina je tady naprosto na prvním místě. To si s sebou samozřejmě nese i negativa, že když potřebujete něco opravit, něco udělat, a s někým se na něčem domluvíte, tak proto, že je pro něj rodina na prvním místě, raději sebere rodinu, a jede na pláž, a udělá si tam na pár hodin hezký čas. Ale to nic nemění na tom, že je rodina opravdu na prvním místě, rodiče tráví čas se svými dětmi, udělali by pro ně velmi mnoho. A rodiny žijí pospolu i s těmi, i se starší generací, s babičkami a dědečky, a udržují se tady i celkem dobré sousedské vztahy v komunitách.

To je něco, co už se v západním světě velmi těžko hledá. Tady nikoho nezajímá 80 pohlaví, tady nikdo nechodí do škol povídat dětem, že si chlapeček může vybrat, jestli chce být chlapeček, nebo holčička – nebo letadlo. Tady, kdybych něco takového zmínil, tak na mě budou koukat jako na blázna. Nic takového tady neexistuje.

Samozřejmě tady potkáte lidi s různými názory – on sem přichází i západní svět – ale v základu tady tyto věci nejsou. Toto progresivní myšlení západního světa, které normalizuje někdy velmi zvláštní věci, tady nenajdete, to je tady velmi zřídka. To myslím, že je velký základ, a pro nás i to byl jeden z důvodů. Ne jediný, důvodů bylo mnoho. Nám je tady dobře. Naše děti budou žít tady na zahradě, v přírodě, kde jsou hadi, škorpióni, psi, kočky a mývalové – příroda je plná – takže se naučí soužít se svým okolím.

Ony téměř nemají přístup k nějakým technologiím ve smyslu, že by seděly někde s mobilem, nebo s počítačem. Ony to samozřejmě mají jako součást výuky, protože musí mít tuto znalost, a učí se i z internetu a s technologiemi, ale není to primární zábava. To je tady také velmi zřídka.

Martina: Znamená to snad, Danieli Paulusi, že tam nemáte San José Pride? My máme Prague Pride.

Daniel Paulus: Tak to vůbec netuším, já se o to tak úplně nezajímám. Tady jsem to neviděl, ale je to možné. Ono už je to v každém městě, tedy asi ne úplně někde v severní Africe, tam to tolik není vidět, ale je možné, že tady už to je také. Nedokážu říct. Ale rozhodně to nejde do takových extrémů. Tady je to ještě hodně spojeno s křesťanskou vírou, takže tyto věci, jako sexualizace dětí, tady tolik nejsou.

Tady to má své vlastní problémy, občas se objevují problémy s unášením dětí, které potom končí někde v Americe, Kanadě, a v západním světě, potíže s drogami, které tady také jsou. Z Kolumbie tudy proudí některé gangy, a podobně. Takže každá země má nějaký svůj problém, ale rozhodně ne typ západních problémů, rozpadu hodnot a kvalit, a směřování k pluralitní nesmýslivosti čehokoliv, a relativizaci úplně všeho.

Je dobré dívat se na problémy z několika úrovní. Každý může přispět ke změně, aby bylo co nejméně obětí tím, že budeme mít sami sebe, a přebereme zodpovědnost za širší okolí.

Martina: My jsme začali tím, že nás čeká civilizační změna. Když jste říkal, že Kostarika je technologickým vývojem, a tím pádem i tím, co technologie přináší, řekněme cirká dvacet let zpátky, znamená to, že i tam civilizační změna přijde, ale později? Nebo je to globalizovaný svět, a bude to vlna?

Daniel Paulus: Já bych řekl, že v některých aspektech je pozadu střední, nebo možná i jižní Amerika. Třeba rozvoj infrastruktury. Kvalita těchto věcí, na které my jsme zvyklí ze západního světa, je

někde jinde. Ale naopak některé věci zase velmi rychle přebírají, jako třeba Bitcoin, a další kryptoměny. Především Bitcoin. Tady je možné platit téměř všude Bitcoinem, ať zprostředkovaně, skrze vlastní aplikaci Bitcoin Jungle, kde je možné úplně nejmenšímu obchodníčkovi, který tady prodává ovoce na ulici, zaplatit přes sms ze svojí Bitcoin peněženky.

Tady se Bitcoin i těží, státy těží, i okolní státy. Nejdále je v tom El Salvador, který je velkým vzorem, ve svobodách, a v tom novém finančním, ekonomickém, spravedlivém systému, který nabízí právě třeba celá síť bitcoinové měny, která nejde zkorumpovat, a nejde tisknout, a nelze ji ovládnout nějakým státem. Takže v tomto, bych řekl, že zase tyto země jsou hodně dopředu, a možná to je budoucí jiskřička, která zažehne změnu, která bude mnohem širší. V tom to vidím pozitivně. Určitě ty nesmysly kolem sexualizace, rozpadu rodin, a podobně, které je v západním světě, to tady nenastává. To určitě bude později.

Martina: My jsme se vlastně na začátku dostali do teoretického rozporu, kde jsme se bavili o civilizační změně jako o procesu, který rozmetá dosavadní jistoty, a zároveň jako o pozitivní věci, které přestrukturalizuje vědomí. A v tuto chvíli se musím ptát: Civilizační změna – máme se jí bránit? Máme brzdit patami? Máme se jí bát? Nebo se máme poddat, a hlídat, aby tato civilizační změna byla vědomá a kultivovaná? Nabízí se spousta otázek, Danieli Paulusi. Co s civilizační změnou?

Daniel Paulus: Mně vždy pomáhá podívat se na jakýkoliv problém z několika úrovní. Jednou je to, že já tady žiji skutečně ve fyzickém, materiálním světě, a chci, aby i moje děti mohly žít co nejvíce svobodně, zdravě, a v krásném prostředí, a proto máme i tendence vystupovat třeba na sociálních sítích a vyjadřovat se. Vyjadřovat postoje, třeba i negativní, vůči některým změnám, které se mi nelíbí, a držet vlajku, ale zároveň jsem v klidu, protože vím, že to bude v pořádku, a vím, že do toho potřebuji nějakým způsobem přispět.

Ne každý je hrdina, bojovník, který musí změnu vyjadřovat navenek, ale každý máme možnost přispět ke změně, aby byla hladká, s co nejmenším možným množstvím obětí a destrukcí tím, že budeme mít sami sebe, a když začneme přebírat zodpovědnost i za širší okolí, opravdu se znovu vracet do žití v rodině, komunitě, spíše se dostávat do menších celků od globalistických tendencí. A každý můžeme svým způsobem přispět tím, že jsme informovaní, že vyjadřujeme své postoje. A to myslím, že je nejdůležitější – změnit sebe, a díky tomu, že změním sebe, mohu změnit nakonec i svět.

Nejdůležitější je změnit vztah k sobě, a teprve pak se dívat na okolí, a kultivovat další vztahy. Je to práce se svým stínem, s nevědomím.

Martina: Změnit sebe. Teď se vlastně vracíme po dlouhé chvíli k tomu, čím jsme začali, a co jsme říkali na úvod: „Změnit sebe“. Člověk není ostrov, nikdo není ostrov, jak se tedy naučit kultivovat své vztahy s lidmi? Protože mnoho lidí spotřebovává obrovskou energii tím, že se snaží takzvaně kultivovat vztahy ostatních k nám, k sobě, přimět je, nebo dokonce i donutit chovat se tak, jak nám vyhovuje, protože on se přece k nám chová špatně, on je špatný. Jak opustit tuto úplně daremnou cestu, a soustředit se na kultivaci svých vlastních vztahů k lidem, ke světu – tedy obráceně?

Daniel Paulus: Já bych řekl, že úplně nejdůležitější je změnit svůj vztah k sobě, a teprve potom se dívat na okolí. Nejprve potřebuji dostat do pořádku, do nějaké slušné úrovně to, kým jsem já, a potom můžu chtít kultivovat další vztahy.

V psychologii se tomu říká „práce se svým stínem, nebo práce s nevědomím“, což je to, že pořád opakujeme stejné věci, že osvícení, nebo rozšíření vědomí je práce na své osobnosti, na věcech, které jsem třeba někdy i sám před sebou skryl, které nechci o sobě vědět, nebo ve které mě společnost přivedla k tomu, že jsem je zatlačil do nějaké nevědomé části. Jakmile začnu tyto vrstvy odkrývat – tak to je spirituální práce.

To není nějaké ezo, ale je to práce na sobě, je to sebepoznání ve smyslu, že když jsem prožil nějaké trauma – nebo mám nějakou bolístku, nebo mi někdo ublížil, nebo mám nějaké negativní tendence – tak když si je uvědomím, můžu je změnit, můžu se stát lepším, vědomějším člověkem, a to už mění i mé schopnosti, mou moc, to, jakým způsobem vnímám sebe, a jakým způsobem vnímám okolí.

A tyto věci se potom začnou skládat. Vymění se mi třeba lidé v okolí, protože s některými už nebudu chtít být. To neznamena, že je budu nenávidět, ale třeba opustím nějakou skupinu lidí, protože pro mě už nejsou inspirací, a nejsou pro mě těmi, s kým mohu prožívat dobrý čas. A přijdou mi do života zase lepší lidé. A stejně tak se promění mé okolí. A toto jsou ty kroky, které může udělat každý. A teprve potom, když jsem v pořádku, a vím třeba i o svých stínových věcech, které mě ovlivňují, a dokážu je změnit, tak dokážu třeba lépe reagovat i v kontaktu s ostatními lidmi.

Martina: Danieli Paulusi, vy jste tady řekl: „Práce se svým stínem“. To se mi líbí. Vy jste si jako jeden z prostředníků svého růstu vybral jógu, a jóga patří k nejstarším duchovním směrům, technikám, které vznikaly v různých dobách, a některé už dnes nejsou asi až tak funkční, nebo ne pro někoho. Ale řekněte mi, existuje něco jako soudobá moderní duchovní cesta moderního zápaďáka, který už konečně potřebuje do svého života vnést trochu ducha?

Daniel Paulus: Typicky pro zápaďáka? My jsme se odtrhli od spirituálních systémů, moc už nemáme spojení s kořeny, a nemá smysl vracet se třeba k pohanským rituálům, nebo se vracet k šamanismu ve smyslu, že je začnu opakovat, protože to je svým způsobem regrese. Není to něco, co mi pomůže mé vědomí rozvinout, ale vracím se do něčeho, co ještě v předchozí éře fungovalo, protože tím utíkám k něčemu, k nějaké normálnosti, k nějaké struktuře, která fungovala.

To neznamena, že nemá smysl jít do lesa a skákat kolem ohně, nebo využívat nějaké externí látky, protože je to opravdu regrese, není to posun dopředu. Dává smysl inspirovat se z mnohých – i třeba z naší slovanské historie, ze symboliky, z příběhů, které jsou archetypální, které jsou jen převyprávěny do jiného jazyka, jiné formy, a jiného kontextu. A jestli existuje nějaký systematický nástroj pro západního člověka? Nejbliž tomu asi bude naše antická filozofie, a současný největší český myslitel, paní profesorka Anna Hogenová, kterou také dobře znáte, kterou máme s manželkou moc rádi, a chodili jsme na její přednášky.

V jógové tradici se úplně nerozlišuje dobro a zlo v tom smyslu, jako tradičně na Západě. Světlo je dobro, a zlo znamená, že ještě není světlo, ale jenom nevědomost a ignorance.

Martina: Ráda jí to vyřídím.

Daniel Paulus: My jsme bohužel potom odjeli z Čech, když jsme se přihlásili na další přednášky. Ale v rámci Univerzity nového věku Milana Calábka, kterou jsme také navštěvovali, jsme se s paní Hogenovou potkávali. Takže to, myslím, že je nějaký kořen, který máme velmi silný – skrze naše filozofy zpátky ke kořenům – co se týká moudrosti, sebepochopení, porozumění světu. Praktické metody budu asi těžko dohledávat.

Může fungovat křesťanská modlitba určitě pro toho, kdo věří v tuto tradici, a je její součástí, a do určité míry i soudobá psychologie, psychoanalýza, psychoterapie může být takovýmto krokem, nebo prvním krůčkem k nějaké další systematické práci. Práce se stínem, kterou jsem zmiňoval, je výraz z psychologie – to, co je skryté v našem nevědomí, co si neuvědomujeme, ale ovlivňuje nás to. Takže metody a možnosti existují i v našem západním světě.

Ještě možná zmíním jednoho člověka. Jmenuje se Robert Bly, což byl básník, už je po smrti. Byla to velmi silná osobnost v západním světě – překládal mnoho mystických básníků, ať súfismu, nebo hinduistické tradice – sám byl básníkem. Ale zároveň byl i velkým

aktivistou, byl aktivní ve světě, v politice, vystupoval proti válce ve Vietnamu, a dalším věcem. Vytvořil základ moderního hnutí návratů do normálnosti muže, maskulinity – dnes je to tak, že kdo je muž, tak je toxický už jen tím, že se narodil. Ale on začal dělat setkání mužů, které nazýval – jak to poeticky nazvat česky – hnutí, poetické hnutí mužů. A on patří do skupiny moderních psychologů, kteří navazovali na Junga, a tudíž i na filozofy jako je Richard Moreau, jako Hillman, a mnoho dalších. Takže to bych doporučil, to je možnost, kde třeba začít, kde se inspirovat.

Martina: Poznat sám sebe, a změnit k sobě přístup je velmi módní nejenom v současné době, ale už delší dobu, třeba buddhismus, ve kterém existuje velmi rozvinutá praxe pěstovat přání všeho dobrého všem. Řekněte mi, co přejete lidem vy, Danieli. A co přejete sám sobě?

Daniel Paulus: Přeji jim, aby každý naplnil svou zkušenost, aby objevil, co je jeho životním posláním. Dobro není vždycky v tom, že jsem hodný, protože to také znamená, že se velmi často ohnu a podlehnu. A i v naší jógové tradici se úplně nerozlišuje dobro a zlo v tradičním západním smyslu. Nejprůhodnější mi asi přijde přirovnání, které je z kabaly, že je tady světlo jakožto dobro – to je doslova překlad tohoto symbolu – a zlo znamená, že ještě není světlo, protože to není zlo, to je jenom nevědomost a ignorance. Tedy, že tam ještě nezasvítilo světlo, paprsek světla, takže to nevidí celé, v kontextu. Přeji lidem, aby našli svou jiskřičku, a aby začali rozšiřovat světlo, které vyzařují, aby viděli více.

Martina: Vy jste už jiskřičku sám pro sebe, bych řekla, zažehnul, a teď ji rozfoukáváte. Co tedy přejete sobě?

Daniel Paulus: Co přeju sobě? Moc bych si přál, abych mohl žít s rodinou ve svobodném světě, v bezpečném světě. Abychom mohli dělat to, co nás baví, a abychom se mohli věnovat rodině, a našemu poslání. Tomu, co jsme v sobě objevili. A přeji nám naplnění, a radost.

Martina: Amen.

Daniel Paulus: Amen, nebo ohm – to je stejné. Má to stejnou vlnovou délku.

Martina: Danieli Paulusi, moc vám děkuji za toto krásné, několik tisíc kilometrů vzdálené setkání, ale přesto velmi blízké. Vážím si toho. Děkuji.

On-line kurzy a balíčky: <https://www.paulus.yoga/kurzy>

Pro posluchače Rádía Universum sleva 20 %

Kód (code): UNIVERSUM

Všechny příspěvky s Daniel Paulus

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.